

Égre tekintés Istent megérteni akarásért...

Annyi baj és fájdalom van ebben a földi életben, hogy nem lehet elégszer újragondolni Isten szerepét ebben a kérdésben. Gondviselés? De hogyan, ha még egy valamire való szülő is mindig igyekszik megóvni gyermekét a bajtól, Isten viszont miért teszi ezt velünk csak hébe-hóba? Vagy nem is teszi, csak mi hívők neki tulajdonítjuk az esetleges szerencsés kimenetelű történéseket? Nincs gondviselés? De ez elviselhetetlen állítás, ha Isten legfőbb tulajdonságának, Jézus tanítása szerint, a szeretetet állítjuk! Közhelyszerűen szajkózott kérdéseink ezek...

A mennyei Atya világában bizonyára rend van. Elismerem: azt, hogy milyen Ő önmagában, nem tudhatom. Hogy milyen Ő az én számomra, azt már kikövetkeztethetem tapasztalataimból, belső lelki élményeimből és belátásaimból. Ez akkor is így van, ha az ember a vágyait is kivetíti Istenére. Nem faragott képet készítünk Róla, de a magunk legjobb tulajdonságaival ruházzuk fel Őt. Tehát nála például rendnek kell lennie, a mi szempontunkból is. „Leltári nyilvántartása” tökéletes, hiszen még a hajunk szála is nyilván van tartva. Értékrendjének is tökéletesnek kell lennie, hiszen számára mi többet érünk a verebeknél. Ezek alapján állíthatom, hogy Isten csakis a reá eső dolgokban segít. A teremtés törvényszerűségei szerint virulnak a mező virágai, és elhervadva bevégzik életüket. Az emberre eső dolgokban pedig Isten reménykedik, hogy én, az ember is igyekszem helytállni az élet rám eső kihívásaiban.

Isten helytállásának elsődleges megtapasztalását a teremtésből ismerhetem fel. Olyan csodálatos és meghökkentő törvényszerűségek működtetik a világot, amelyek egy igen magas szintű intelligenciára utalnak. Gimnazista koromban volt egy osztályfőnöki/párttitkári kérdés, hogy megismerhető-e a világ? Az elvárt válasz az volt, hogy igen, teljes mértékben. Ketten, hívők válaszoltuk csak, hogy a világ törvényszerűségét mi csak folyton felfedezhetjük, lásd a tudósok kutatásait. A világ több, mint az anyag számtalan formában létező összessége. Ott a szellem is, a lélek is. Ezeket a már meglévő ismereteinket használhatjuk és megcsodálhatjuk, de kimeríteni nem tudjuk. Most is ennek tudatában gondolkozom. Egyszerű magyarázatokat keresek mindarra, ami emberi megfogalmazásban rossz ebben az életben.

Válaszkísérleteimben benne van, hogy a földi kihívások jó okkal léteznek, és kezelésük ránk, emberekre van bízva. Ránk bízva a Teremtő.

A mulandóság drámai ténye nem kerülhető ki. Az élet él és élni akar. Meghalni nem vágyott befejezése a földi életnek. Főként a bizonytalanság miatt nem. Egyikünk sem akar úgy meghalni, hogy szeretteit végsőkéig próbára tegye azzal, hogy emberfeletti hősiességgel legyenek kénytelenek ápolni, gondozni. Egyikünk sem akar úgy befejezni egy földi utat, hogy utolsó időszakában lejárassa azt az ügyet és értékszemléletet, amelyre az életét tette. A halál az utolsó földi életjelenség. Végességünk elismertetése az emberrel. Nincs menekvés, minden biológiai élet születik, él és elhal. Visszakerül a természet örök (?) körforgásába. A hívő ember belátja ezt a tényt, és a halálát is egy folyamat részeként értelmezi: földi sorsa ér véget, és az Élete folytatódik. A szeretetből magához ölelő Istenének Országában folytatódik.

A fájdalom vészcsengő. A baj bekövetkeztének riasztó jelzése. Nem előrejelzés, hanem tényfeltárás. Sürgős és megfontolt beavatkozást követel. Az ember maga is igyekszik ezt megtenni, de súlyosabb esetekben orvosi és embertársi segítségre szorulunk. A szeretet jelzőrendszerének olyan része a fájdalom, amely a felebaráti segítőkészséget igyekszik mozgósítani a „Jaj!”, a „Segítség!” kiáltásokkal.

Az együttműködés a teremtésben kapott feladat. Nem a Teremtőt kell mozgósítani, és kiváltságos beavatkozásért égre kiáltani. Egymásnak kiáltunk! Az emberi fájdalomcsillapítás alanya maga az ember. Emberi tragédia, ha egymásnak szenvedéseket okozó viselkedésekkel a teremtés törvényeivel szembehelyezkedik az ember. A háború halálos bűn, mert halált okoz, pedig életésre születtünk.

Akadályokkal van tele az élet. Akadály az, ami gátol abban, hogy az általam elérendőnek gondolt értéket elérjem. A sportban az akadályfutás átugrást jelent. A mindennapokban vannak megkerülhető akadályok, vannak lebontandók és vannak átugorhatók is. A konfliktuskerülő inkább többet megy, de megkerüli. A megfontoló ember dönt, hogy melyiket érdemes választania, a lebontást, vagy az átugrást, átmászást? A lényeg, hogy a Teremtő ezt nem teszi meg helyettem. Kérhetem a lebontást, de ez az én munkaköri leírásomban szerepel, nem az övében. Ez fokozottan érvényes a pálya végigfutásához. Az akadályok nagy része nem egyszemélyi kihívás. Kollektív feladat, és együttműködésre serkenti az embert. Az ember, ha nem akar is elmozdulni, mégis elmozdul, ha a kényszerítő erők nagyon erősek. A komfortzónánkat erősen veszélyeztető helyzetekben (háború, gazdasági világválság) szűkül az ember, de meghúzza a takarékosági nadrágszíját.

A Jóisten becsületét a tények belátásával lehet megvédeni: az Őreá eső tevékenységek és a reánk eső tennivalók összefüggéseinek és szétválasztásának tudatos megtevésével. Ez is életre szóló feladat, tudatformáló kötelezettsége a hívőnek. Elgondolkodva megerősödik bennem a tétel: A gondviselés a megtért emberek Istennek tetsző működése a földön. Ha ezt a pályát jól megfutottam, akkor a végén belefutok Atyánk ölelő karjába...

[*Király Ignác elmélkedése
elhangzott 2023. június 17-én
a Bokorportán tartott lelki napon*]